

Mozaik

VERSTÖREDÉKEK

*Korszakokkal születésem előtti
időben élek, nyúlós félhomályban.
Nyálkás falú gödörben forgolódom,
valami ellen védekezni készen,
rovarokat szaporító melegben...*

*

*A partokon élhetsz örökké, azt hiszed,
ahol nappal a nap
csorgatja aranyszínű levesét
az öblök kéklő tálaiba,
éjjel madár visz csőrében csillagot,
s oda sodródtál mégis,
ahol szélben fehérő, hosszú fátyolukkal
száguldanak a vonatok,
mint menekülő, örült menyasszonyok.
Pedig voltak intő jelek,
mikor vér fröccsent ki az ingaóra
számlapja mögül,
s egy veseformájú arcélt
láttál az ablakon túl...*

*

*Nem lehet az idő szivacsát kifacsarni,
és nem lehet a szél gyökereit kitépni.
Egyszer hanyatt vágódom a földön,
megfáradt, kiszolgált madárijesztő,
fejemet kidőlt mér földköre hajtva,
s ezer képmásom jár-kei a világban,
pótól, helyettesít.
Hol én hasztalanul vesződtem,
a vakablakban egyikük
emlékemre gyújt rózsaszín lámpavilágot,
pirosló lángot a sötét kandalló hamujában...*

*

*A törmelékkupacból föltekint
egy arc, szakálla órainga volt,*

a májkonzerves doboz boldogan
pihen az ülőkád ágyékszománcán,
és csigahéjba préselt tánczene
mászik át nyálkás dallamlábain
a keshedt fűcsomókon...

*

Az este színjátékai...
A már üres színpadok a fennsíkokon...
Szomorú, borvörös fény kíséri
az árba lassanként alábukókat,
a nem ígért, de várt csónak hogy elmaradt...

*

Ki érti meg, mitől
erősödik, mitől halkul a csend?
Ültében összeroskad,
fektében fölmagasodik.
Ki mondja meg, miért sír
a kés a köszörűkövön,
a gyermek a sötét, hideg szobában,
a szúnyog a homályos levegőben?
Ugyan mi nehezedik rájuk
földrétegnél is súlyosabban,
akik nemrég itt jártak közöttünk
tisztá szemmel, gyanútlan arccal?
Ha próbálnék beszélni róla,
lepattogzana arcomról a máz,
ha érte kapnék, markolnám a semmit,
ismételném a rég tudottat...

*

Rongyos zászlót tépáz a szél,
képzelt szabadsággal áztat,
nevetséges mozdulatokra készlet,
csatázni porviharba küldene,
árnyékbóbitát tűzne sisakomra...

*

Szennyszürke sugarat lövell az ablak-
üvegre a mogorva reggel.
A tágas udvaron alakok állnak,
s hadonászva mutatják,
hogy holnap bontják az épületet...

*

*Az óriás kétéltűek elűzték
lakóit a szigetnek,
melynek egy tűzhányó a köldöke.
Azóta fokról-fokra gyorsuló sodródás az életük,
mogyoróhéjban ülve hányódnak a viharban,
hajnaluk párakastély, delük égő vitorla...*

*

*Alvadt fényű télvégi hajnal
szele rázza a léckaput.
Arcunkon kényszeredett mosoly,
pedig hó üli meg testünk titkos ösvényeit...*

*

*Olomarczal néz alá a készülő vihar,
fehér sörétje sortüzével ostoroz,
fakón nézünk a mészárlás elébe,
talán félórai haladékat kapunk,
vagy szimatolunk gyanútlanul,
mint puha orrú, szelíd állatok,
azután hatalmasat lobban az utolsó pillanat...*

*

*A visszafordulás mozdulata...
Végig az ösvényen a kifacsart napok
elkékült hullái, köröskörül
kartácstűzben elhulló kuglibábuk.
Nincs hátra 'más, mint megadóan
sebezhetetlenségünkről lemondani
az ismeretlenek javára.
Addig is, az alig járható terepen
a félbe nem szakítható menetelés,
a kitágult pórusokból szivárgó
nyirkot nem törölheti le kezünk,
nem köthetjük be a nyitott sebeket,
merev szemmel bámulunk a napba.
Szomjunkat nem oltjuk, s a kútüregből
visszatekintő arcot egyikünk sem hozza fel.
Ágon megülhet a madár,
éneke akkor is magasba szárnyal.
Mi fúldokolva köpjük ki a hangok
megfagyott rögeit...*

*

*Az elhúzódó, apró lángokat
sorban kioltod, mint a szél,
ha meglebben sötétlő köpenyed.*

Lépéseid a levegőbe vesznek,
fák csonka ágbogán pihensz,
elhiteted velünk: nem is vagy!
Pedig arcunk árkaiban motoszkálsz,
utat vágsz benső tömbjeink felé.
Pedig testünk kamráiban fogantál,
s nekünk kellett téged világrahozni,
időtlen újszülött! ...

*

Még minden reggel magamra öltöm testemet,
szakadozó bőrömet jól-rosszul összefércelem,
s a mindennapi szertartásra készülök,
mint ismeretlen szekta papja.
Mindenütt holtak lábnyomába lépek,
hajdani körvonalaikat súrolom
minden mozdulatommal ...

